

fiennr. :)
actnr. : GE 66.76.571/98

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 20 APRIL 2004 :

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, éénnentwintigste kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgend vonnis uitgesproken :

Gezien de stukken van de vervolging.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____, nijveraar, geboren te _____ op _____
wonende te _____
2. _____, metselaar, geboren te _____ op _____
wonende te _____

VERDACHT VAN :

De eerste en de tweede

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

- A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd),

in casu :

1. door op het terrein gelegen te _____ ten _____
kadastrer gekend onder _____ in _____
eigendom toebehorende aan _____ hogervermeld,
een woning (6,78 m. diep, 19,34 m. breed) te hebben opgericht,

HOGER BEROEP

*op d'atig april 2004 door
op die mei 2004 door CN vlog
op vijf mei 2004 door
op vijf mei 2004 door
tegen alle beschikkingen*

alsmede een carport met houten balken (7,6 m. lengte en 4 m. breed) met afsluitbare opbergruimte

te op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 01.07.1997 tot 30.04.1998

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

te in de periode gaande van 01.05.1999 tot en met 30.04.2000

de feiten sub 1 en 2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999)

met de omstandigheid dat de tweede verdachte een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, namelijk als aannemer.

- B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 146-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit,

in casu :

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1 de sub A.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te in de periode gaande van 01.05.2000 tot de uitvaardiging van het bevel tot dagvaarding zijnde 30 september 2003

met de omstandigheid, wat de tweede verdachte betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van

hun beroep of activiteit (in casu) onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep, namelijk als aannemer.

De tweede

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Sw., zoals ingevoegd door de wet van 17.07.1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 18.899,05 EUR

*namelijk het bedrag van 338.403 BEF (factuur 15.07.1997)
424.000 BEF (factuur 12.09.1997)*

762.403 BEF of 18.899,05 EUR

zijnde

hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,

hetzij de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,

hetzij de inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 24 februari 2004:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door substituut-Procureur des Konings;
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf. bivaestaan door meester advocaat te
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf, bijgestaan door meester advocaat te die de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt in zijn conclusie;

De rechtbank stelt vast dat de dagvaarding dient te worden verbeterd in die zin dat de tenlastelegging A2 werd gepleegd te _____ in de periode gaande van 1.5.1998 tot en met 30.4.2000 in plaats van zoals verkeerdelijk vermeld in de periode gaande van 1.5.1999 tot en met 30.4.2000.

I. Voorgaanden en nuttige gegevens :

I.1. De eerste beklagde is eigenaar van een perceel grond met hoevegebouwen, gelegen te _____ ten kadaster gekend onder _____

Het kwestieus perceel is overeenkomstig het gewestplan goedgekeurd bij koninklijk besluit van 24 februari 1977, gelegen in/ agrarisch gebied.

I.2. Bij beslissing van 8 juli 1996 weigerde het college van burgemeester en schepenen van _____ de eerste beklagde vergunning te verlenen voor verbouwing van de hoefwoning op overweging dat :

"Het terrein is gelegen in een agrarisch gebied (gewestplan K.B. 24 februari 1977) waarop artikel 11 van het K.B. van 28 december 1972 van toepassing is. Het verbouwen/uitbreiden van een woning is hiermee in strijd. De afwijkingsbepalingen van het dekreet 13.07.1994 kunnen hier geen toepassing vinden omdat de verbouwing in feite neerkomt op nieuwbouw. De bestaande toestand is in dermate slechte staat dat een normale verbouwing niet meer mogelijk is".

Het administratief beroep tegen deze beslissing werd afgewezen (besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie _____ van 31 oktober 1996 - stuk 19) evenals het beroep bij de bevoegde Vlaamse minister (weigeringsbesluit van 16 april 2002 – stuk 53).

I.3. Op 27 oktober 1998 stelde de veldwachter van _____ vast dat de oude hoefwoning volledig was afgebroken en op dezelfde locatie een nieuwbouw met aparte carport was opgetrokken.

De nieuwbouw heeft een breedte van 19,40 m en een diepte van 4,56 m en 6,75 m. Het pand is opgetrokken in roodbruin genuanceerde gevelsteen voorzien van een bruin pannendak. Het terras van 4 m op 4,80 is uitgevoerd in grijze graniettegels van 40 cm op 40 cm. Rond de woning is een verhard pad aangelegd, overwegend steenslag, met een breedte variërend van 0,80 m tot 1,20 m. Achter de woning is een verharde parkeermuimte voorzien met een kiezelsteen, van circa 12 m op 15 m. Rechtsachter de

parkeerruimte werd een met kiezelsteen verharde petanque baan aangelegd (circa 3 m 13 m). Het deel rechts van de petanque baan is braakliggend. De omheining rond de siertuin bestaat uit een haagbeuk op een hoogte van 60 cm. Links van de parking is een houten carport met een ingebouwde tuinberging opgetrokken. Van de carport werd enkel de straatzijde dichtgemaakt met houten panelen op een hoogte van 1,90 m. De bouwoppervlakte bedraagt 4m x 4,65 m = 18,60 m² en het volume 470,73 x 415,53 = 55,20 m³ (zie wat deze gegevens betreft het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van de provincie van 15 juni 2000 – stuk 40).

I.4. Bij beslissing van 21 februari 2000 weigerde het college van burgemeester en schepenen van de aanvraag tot regularisatie van het slopen van een bestaande woning en het oprichten van een nieuwbouwwoning en een vrijstaande carport met tuigberging (stuk 35 e.v.).

Het administratief beroep ingesteld door de eerste beklagde werd niet ingewilligd (besluit van 15 juni 2000 van de bestendige deputatie van de provincieraad van stuk 40 e.v.).

Het beroep van de beklagde tegen het besluit van de bestendige deputatie van 15 juni 2000 werd verworpen bij ministerieel besluit van 16 april 2002 (stuk 53 e.v.).

I.5. Ter gelegenheid van zijn verhoor op 16 december 1998 verklaarde de eerste beklagde dat het oorspronkelijk ingediende en niet goedgekeurde plan met betrekking tot de woning niet werd uitgevoerd, wel werd aangepast tot het volume van het voorheen bestaande gebouw op één kubieke meter na. Hij lichtte toe dat de werken werden aangevat in de maand juli 1997 en duurden tot ongeveer april 1998 (stuk 11 e.v.).

De tweede beklagde verklaarde tijdens zijn verhoor van 18 mei 1999 de aannemer van de ruwbouwwerken voor de woning te zijn geweest en te hebben gewerkt in daguren. Hij verwees verder naar de architect en de eerste beklagde die hem een plan hadden voorgelegd waardoor hij in de overtuiging verkeerde dat alles in orde was (stuk 27).

Architect verklaarde op 26 januari 1999 te zijn gecontacteerd door de eerste beklagde om een bestaande woning te verbouwen. Hij gaf aan na de afwijzing door de bestendige deputatie van het door de eerste beklagde ingestelde administratief beroep zijn afrekening te hebben opgestuurd en meteen zijn tussenkomst te hebben beëindigd (stuk 17).

I.6. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert bij wijze van herstellvordering de afbraak van de nieuwbouwwoning, carport en tuinberging, het verwijderen van de vloerplaat en funderingen en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van

het terrein, en bij gebreke hieraan het nuttige gevolg te geven de verbeurte van een dwangsom van 125 EUR per dag, bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn (stuk 61 e.v. strafdossier).

Het openbaar ministerie heeft zich bij deze vordering aangesloten zowel wat het herstel als de verbeurte van een dwangsom betreft.

II. Bespreking

II.1. Wat betreft de exceptie van verjaring :

De eerste beklaagde verzoekt de rechtbank na te gaan of de feiten inmiddels verjaard zijn, zonder evenwel aanwijzingen te geven waarom de hem ten laste gelegde feiten zouden verjaard zijn.

De strafvordering m.b.t. het zonder voorafgaande en rechtsgeldige vergunning optrekken van een woning (feit A1) verjaart na verloop van een termijn van 5 jaar, behoudens stuiting of schorsing.

Uit de voorliggende strafinformatie blijkt voor de eerste beklaagde een rechtsgeldige stuiting op datum van 13 november 2002 (stuk 66) en voor de tweede beklaagde op 29 maart 2002 (stuk 47), dit betreft telkens een daad van onderzoek en gesteld binnen de termijn van 5 jaar vanaf het einde van de illegale bouwwerken in de loop van de maand april 1998.

II.2. Wat betreft de tenlastelegging A1 :

II.2.1. De eerste beklaagde betwist het hem ten laste gelegde feit A1 niet. Het feit A1 blijkt uit de materiële vaststellingen gedaan bij de aanvang van het strafonderzoek en welke niet worden tegengesproken door de eerste beklaagde.

De tenlastelegging A1, zoals hiervoor omschreven en de eerste beklaagde ten laste gelegd, is naar eis van recht bewezen.

II.2.2. De tweede beklaagde betwist het hem ten laste gelegde feit A1.

II.2.2.1. Hij werpt voorafgaand aan de betwisting ten gronde de schending in van artikel 6, lid 1 E.V.R.M. voorhoudende dat de zaak niet binnen redelijke termijn werd behandeld, hij slechts éénmaal ondervraagd werd omtrent het uitvoeren van het metselwerk, hij niet ondervraagd werd omtrent de instandhouding van de illegaal opgetrokken woning en de door het openbaar ministerie gevorderde verbeurdverklaring van vermogensvoordelen en hij in de waan werd gelaten door het lange tijdsverloop dat hij niet zou vervolgd worden.

Artikel 6, lid 1 E.V.R.M. waarborgt het recht op een eerlijk proces binnen een redelijke termijn door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld.

De ratio legis van de vereiste dat de behandeling van de strafzaak niet onredelijk lang mag aanslepen, bestaat erin te vermijden dat de vervolgte te lang in de onzekerheid zou blijven omtrent de uitspraak en zijn daaraan verbonden lot (Verstraeten, R., Handboek strafvordering, Maklu 1999, 590, nrs. 1415-1416).

Het strafonderzoek is gestart als gevolg van de vaststelling op 27 oktober 1998 van de afbraak van de oude hoevegebouwen en de daaropvolgende nieuwbouw van een woning te

Na de vaststelling van de feiten en de ondervraging van alle betrokkenen, werd het resultaat van het administratief beroep afgewacht (zo blijkt uit de verschillende kantschriften van het openbaar ministerie) en werd eenmaal het administratief beroep was afgewerkt de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur (29 augustus 2002 – stuk 61) ingewacht waarna het openbaar ministerie op 30 oktober 2003 opdracht gaf tot dagvaarding van de beklaagden over te gaan.

Dit summier overzicht toont aan dat binnen redelijke termijn het strafonderzoek werd afgewerkt en voor de correctionele rechtbank aanhangig werd gemaakt.

De tweede beklaagde toont niet aan gedurende deze termijn onder de dreiging van een veroordeling te hebben geleefd, mede gelet op de éénmalige ondervraging.

Het gegeven dat deze beklaagde slechts éénmaal, en enkel omtrent feit A1, werd verhoord, doet verder geen afbreuk aan zijn rechten van verdediging.

Hij heeft alle gelegenheid gekregen, samen met zijn raadsman, zijn verdediging te voeren ter openbare terechtzitting van 24 februari 2004, ook wat betreft de betichting A2 en B (instandhouding) en de door het openbaar ministerie gevorderde verbeurte van vermogensvoordelen. Hij heeft hieromtrent trouwens uitvoerig geconcludeerd.

II.2.2.2. De tweede beklaagde is totaal ongeloofwaardig waar hij voorhoudt te zijn misleid door de bouwheer (eerste beklaagde) en de architect doordat hem niet was medegedeeld dat voor de voorgelegde plannen geen vergunning was verleend. Hij beroept zich op de onoverkomelijke dwaling en verwijst ter staving van zijn verweer naar de inhoud van de verklaringen van de eerste beklaagde en de architect.

Als man van het vak, metser van beroep, weet de tweede beklaagde maar al te goed dat hij bij voorlegging van plannen maar dient te kijken naar de legende waar alle gegevens met betrekking tot de bouwheer, aanvraag en goedkeuring van de bouwvergunning vermeld staan.

Uit de voorliggende strafinformatie en de behandeling van de

zaak ter openbare terechtzitting van 24 februari 2004 is komen vast te staan dat de tweede beklaagde met de oprichting van een carport met houten balken met afsluitbare opbergruimte niets te maken heeft. Wat dit onderdeel van de tenlastelegging A1 betreft, dient de tweede beklaagde te worden vrijgesproken.

Samengevat dient de tweede beklaagde te worden vrijgesproken wat betreft de tenlastelegging A1 voor zover deze tenlastelegging betrekking heeft op het oprichten van de carport met bergruimte en is de tenlastelegging A1 voor wat betreft het oprichten van een woning naar eis van recht bewezen.

II.3. Wat betreft de tenlastelegging A2 en B :

De instandhouding van de illegaal uitgevoerde werken is volledig voor rekening van de eerste beklaagde vermits alleen hij zeggenschap heeft over voormelde bouwwerken (cass. 4 februari 2003, www.cass.be, nr.

II.4. Wat betreft de strafbaarstelling van de bewezen verklaarde feiten A2 en B in hoofde van de eerste beklaagde :

Artikel 146, 3° lid van het decreet ruimtelijke ordening voert een strafuitsluitingsgrond in voor het misdrijf van instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Ingevolge art. 2 lid 2 van het strafwetboek wordt een nieuwe wet die een strafuitsluitingsgrond invoert met terugwerkende kracht toegepast, voor zover deze wet niet het onbetwistbaar oogmerk heeft die strafuitsluitingsgrond niet te zien toepassen op de onder de oude wet gepleegde misdrijven. Dit oogmerk blijkt ter zake noch uit de tekst van de wet, noch uit het stelsel van de wet.

Uit de parlementaire besprekingen en het tot stand gebrachte handhavingsbeleid volgt integendeel dat het inzicht van de decreetgever omtrent de strafwaardigheid van het feit is gewijzigd.

Dit impliceert dat de strafsanctie voor de tenlasteleggingen A2 en B niet geldt voor zover de in deze telastleggingen genoemde handelingen en werken niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voor zover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voor zover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Het goed waarop de werken werden uitgevoerd is gelegen in agrarisch gebied, dit is geen ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Het dossier bevat geen gegevens die wijzen op het veroorzaken van enige hinder voor de omwonenden.

Het is tenslotte niet zo dat de werken waarvan sprake een ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens de planologische bestemming. Volgens het gewestplan is het goed gelegen in agrarisch gebied.

De vrijspraak voor de tenlasteleggingen A2 en B in hoofde van de eerste beklagde dringt zich derhalve op.

II.4. Wat betreft het wetens en willens handelen van de tweede beklagde met betrekking tot het bewezen verklaarde feit A1 :

De tweede beklagde werpt op dat niet hij maar de rechtspersoon heeft gehandeld en dat hijzelf geen enkele strafrechtelijke verantwoordelijkheid draagt.

De bepaling van artikel 5 van het strafwetboek ingevoerd bij wet van 4 mei 1999 vindt op het voormeld bewezen verklaard feit A1 geen toepassing vermits de weerhouden geïncrimineerde periode zich situeert voor de datum van de inwerkingtreding van de voormelde wettelijke bepaling.

II.5. Wat betreft de straftoemeting :

Voor de rechtbank is er geen enkele reden om aan de tweede beklagde de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen. De tweede beklagde toont niet aan op welke wijze een veroordeling zijn sociale declassering zou veroorzaken of zijn sociale reclassering zou bemoeilijken.

De eerste beklagde en de tweede beklagde hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang. Voor de tweede beklagde komt hierbij nog dat hij ten tijde van het bewezen verklaarde feit zoals vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding beroepshalve actief was als aannemer.

Slechts de onderscheiden geldboetes zoals hierna bepaald vormen daarom een passende bestraffing, van aard de beklagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dienen te houden.

Gelet op het gunstig strafverleden van de eerste beklagde en van de tweede beklagde komt het passend voor een deel van de op te leggen geldboete met uitstel te verlenen.

II.6. De gevorderde herstelmaatregel :

Bij brief van 29 augustus 2002 vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel in de oorspronkelijke

staat, dit is de afbraak van de nieuwbouwwoning, carport en tuinberging, het verwijderen van de vloerplaat en funderingen en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein.

Tevens wordt de verbeurte van een dwangsom van 125 EUR per dag bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn gevorderd.

De procureur des konings heeft zich bij deze herstellvordering inbegrepen de gevorderde verbeurte van een dwangsom van 125 EUR aangesloten.

Er zijn geen redenen om de behandeling van de gevorderde herstelmaatregel sine die uit te stellen in afwachting van de door de beklaagden voorgehouden planologische regeling die in het verschiet zou liggen. Aan de eerste beklagde werd reeds ruimschoots tijd en mogelijkheid verleend door het openbaar ministerie om via regularisatie en daaropvolgend een administratieve procedure de door hen bewust gewilde illegaal tot stand gebrachte toestand te zien regulariseren.

Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderd herstel van de plaats in de vorige toestand is noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen. Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met in achtname van de substantiële vormvoorschriften. De gevorderde herstelmaatregel strookt met de wet. Inzonderheid door de ligging van de illegaal opgetrokken gebouwen in een omgeving waar aan landbouw wordt gedaan en nog heel wat open landbouwruimte (akkers en weilanden) aanwezig is, beoogt de gevorderde maatregel deze toestand te zien herstellen. Door het beoogde herstel wordt niet een onredelijke last opgelegd.

Er is niettegenstaande de deels gewijzigde regelgeving geen reden om de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur via het openbaar ministerie te laten vragen of hij zijn herstellvordering al dan niet handhaaft.

Uit de behandeling ter openbare terechtzitting van 24 februari 2004 en de gegevens van het strafdossier blijkt dat de illegaal uitgevoerde bouwwerken tot heden niet werden afgebroken.

De herstellvordering zoals geformuleerd bij brief van 29 augustus 2002 dient integraal te worden ingewilligd.

Gelet op het blijven talmen om tot herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

II.7. De gevorderde verbeurte van het door de tweede beklagde verworven vermogensvoordeel :

Het openbaar ministerie vordert in hoofde van de tweede beklagde de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 18.899,05 EUR.

Deze som betreft de samentelling van de twee factuurbedragen (respectievelijk 338.403 BEF factuur 15 juli 1997 en 423.000 BEF factuur 12 september 1997 – stukken 74 en 75).

Overeenkomstig artikel 43bis strafwetboek kan de rechter de bijzondere verbeurdverklaring toepasselijk op de zaken in artikel 42,3° strafwetboek uitspreken.

Uit de voorliggende strafinformatie weerhoudt de rechtbank dat de eerste beklagde heeft afgesloten m.b.t. de uit te voeren ruwbouwwerken. Ook de facturen hiervoor opgesomd, zijn uitgeschreven door de voornoemde

De factuurbedragen werden door deze vennootschap geïnd. Het komt in deze omstandigheden niet aangewezen voor de bijzondere verbeurdverklaring ten aanzien van de tweede beklagde uit te spreken. Dit onderdeel van de vordering van het openbaar ministerie wordt afgewezen als ongegrond.

Geen retroactiviteit van de strengere strafwet: art. 2, 2de lid SW

De toepassing van de wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000) met ingang van 1 januari 2002 brengt een (marginale) verhoging van de geldboeten met zich mee. Aangezien de aan de beklagde

ten laste gelegde feiten dateren van voor de inwerkingtreding van deze wet, mag de verhoging van de geldboeten niet op deze feiten toegepast worden.

Het bedrag van de geldboete, verplicht uit te drukken in EUR, dient dan ook berekend te worden door de verhoging van de door 40,3399 gedeelde geldboete zoals bepaald in het strafwetboek, met de opdecimen geldend op het ogenblik van de gepleegde feiten.

Het hierboven vermelde geldt niet:

- voor de op te leggen bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, zoals bepaald bij art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, gewijzigd bij art. 3 van de programmawet van 24 december 1993: deze bijdrage is immers geen straf (vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie; zie o.m. Cass., 8.10.1996, Pas., Cass., 9.11.1994, J.T. Cass., 30.6.1993, Pas.,
- voor de vergoeding in uitvoering van art. 71 van de wet van 28 juli

1992 en het KB van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het KB van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij KB van 23 december 1993 en bij KB van 11 december 2001: ook deze vergoeding is geen straf (Cass., 9.11.1994, JT

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen :

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185§1, 189, 190, 191, 194 van het Wetboek van Strafvordering;
art. 3, 38, 39, 40, 41, 65, 66, 100 van het Strafwetboek;
art. 2, 3 en 4 van de wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000)
art. 1, 2 en 3 Wet van 5 maart 1952, art. 36 Wet 2.7.1981;
art. 28- 29 Wet 1 augustus 1985 - art. 58 K.B. 18 december 1986;
art. 326 programmawet 22 december 1989;
art. 162 Wet 26 juni 1992; art. 48 Wet 20 juli 1991; K.B. 29 juli 1992; K.B. 23 december 1993; K.B. 11 december 2001; programmawet 24 december 1993;
alsmede de artikelen en wetsbepalingen zoals voorzien in de dagvaarding

DE RECHTBANK, OP TEGENSPRAAK,

Strafrechtelijk

Ontslaat van rechtsvervolging wegens de hierboven omschreven tenlasteleggingen A2 en B.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting A1, tot een geldboete van (2000 frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes=) **NEGENDUIZEND NEGENHONDERD EN VIJFTIEN KOMMA VIERENZEVENTIG (9915,74)EUR.**

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN.**

De tegen de beklaagde uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, gaat vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en de veroordeelde heeft nog geen veroordeling tot een criminele of hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen.

Terzake zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor hij werd gestraft niet meer zal schuldig maken.

Gelet op de artikelen 8 en 14/1 van de Wet van 29 juni 1964 en het K.B. van 29 augustus 1964 en art. 7 Wet 09.01.1991, zoals gewijzigd door de wet van 22 maart 1999 (B.S. 01.04.2000)zoals gewijzigd door de wet van 17 april 2002 (B.S. 7 mei 2002) beveelt de rechtbank dat de tenuitvoerlegging van het vonnis wat betreft (1000 frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes=) vierduizend negenhonderd zevenenvijftig komma zevenentachtig (4957,87) EUR van de uitgesproken geldboete van (2000 frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes=) negenduizend negenhonderd en vijftien komma vierenzeventig (9915,74) EUR of een vervangende gevangenisstraf EEN MAAND en VIJFTIEN DAGEN zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Ontslaat van rechtsvervolging wegens de hierboven omschreven tenlasteleggingen A1 m.b.t. de carport met houten balken met afsluitbare opbergruimte, A2 en B.

Veroordeelt de **beklaagde** voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting A1 (met uitzondering van de carport met houten balken met afsluitbare opbergruimte), tot een geldboete van (2000 frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes=) **NEGENDUIZEND NEGENHONDERD EN VIJFTIEN KOMMA VIERENZEVENTIG (9915,74) EUR.**

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN.

De tegen de beklaagde uitgesproken straf, te ondergaan als hoofdstraf, gaat vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en de veroordeelde heeft nog geen veroordeling tot een criminele of hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden opgelopen.

Terzake zijn er gronden om aan te nemen dat de veroordeelde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor hij werd gestraft niet meer zal schuldig maken.

Gelet op de artikelen 8 en 14/1 van de Wet van 29 juni 1964 en het K.B. van 29 augustus 1964 en art. 7 Wet 09.01.1991, zoals gewijzigd door de wet van 22 maart 1999 (B.S. 01.04.2000)zoals gewijzigd door de wet van 17 april 2002 (B.S. 7 mei 2002) beveelt de rechtbank dat de tenuitvoerlegging van het vonnis wat betreft (1000 frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes=) vierduizend negenhonderd zevenenvijftig komma zevenentachtig (4957,87) EUR van de uitgesproken geldboete van (2000 frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes=) negenduizend negenhonderd en vijftien komma vierenzeventig (9915,74) EUR of een vervangende gevangenisstraf EEN MAAND en VIJFTIEN DAGEN zal

uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat IEDERE beklagde verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 opdecimes, aldus gebracht op VIJF EN VIJFTIG EUR, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklagden solidair tot de kosten, die ondeelbaar veroorzaakt werden door de bewezen verklaarde betichting, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 81,20 EUR.

Legt IEDERE veroordeelde eveneens een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EUR in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door K.B. 23.12.1993 en bij KB van 11 december 2001.

Verklaart de herstellvordering ten aanzien van de eerste beklagde gegrond en ten aanzien van de tweede beklagde niet gegrond voor wat betreft de afbraak van de carport en tuinberging, voor het overige gegrond.

Beveelt dat de plaats in haar vroegere staat hersteld zal worden overeenkomstig de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, dit is de afbraak van de nieuwbouwwoning, carport en tuinberging, het verwijderen van de vloerplaat en fundering en het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein, en dit binnen een termijn van zes maanden na het in kracht van gewijsde gaan van het huidig vonnis.

Zegt dat wat de tweede beklagde betreft het bevolen herstel beperkt is tot de afbraak van de nieuwbouwwoning.

Veroordeelt ieder tot het betalen aan de stedenbouwkundige inspecteur en aan het openbaar ministerie van een dwangsom van 125 EUR per dag vertraging voor zover de veroordeling tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat zoals hiervoor vermeld niet volledig is uitgevoerd.

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur of het openbaar ministerie ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf de uitvoering ervan kunnen benaarstiaen. kosten hiervan verhaalbaar op de beklagden en dit op eenvoudig vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Verstaat dat de termijn in uitvoering van de herstellvordering geen termijn is in de zin van artikel 1385 bis van het Gerechtelijk Wetboek

Wijst het meer en anders gevorderde af als ongegrond.

**Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
20 APRIL 2004.**

Aanwezig

- rechter, voorzitter van de kamer;
- substituut-Procureur des Konings;
- adjunct-griffier.